

Ateneu

Santfeliuenc

d e s e m b r e 2 0 0 2 n ú m . 1 2

Ateneu

Un any més arriba al seu final i és moment de pensar en memòries i renovar projectes.

Aquest ha estat un any molt musical per l'Ateneu. El Cor de l'Ateneu, la Nova

Rondalla i la Coral Infantil han crescut en nombre i en ambició artística, especial

menció al Cor que després de commemorar el seu 50è aniversari al 2001 han superat la

cinquantena de cantaires. **Contrabatx** s'ha convertit en una de les orquestres culturals

estables més importants de la nostra comarca, un espai per al jazz i la música en

directe perfectament connectat al circuit i reconegut pel sector i mitjans a Catalunya

amb els seus vint-i-un concerts. **Contrabatx** també, productor de formacions com el

Quartet **Contrabatx** (presentat al Mercat de Música Viva de Vic 2002) o el Candelà-

Raspall-Valle trio, formacions que al 2003 faran gira per Catalunya.

Tot això no podia tenir millor coloró que la presentació de l'**Orquestra de Cambra**

Carles Altayó de l'Ateneu Santfeliuenc el 14 i 15 de desembre de 2002. Una estrena

exitosa per a un projecte molt ambiciós

artísticament i que suposa una nova fita en desenvolupament del projecte de l'Ateneu. Un projecte que des dels seus diferents vessants i formes concretes sempre preten una mateixa cosa: apropar la cultura als ciutadans, permetent a la vegada gaudir-ne i participar-hi directament, viure la cultura en primera persona.

Us desitgem bones festes i esperem continuar comptant amb vosaltres com a receptors i participants actius dels projectes que les persones vinculades a l'Ateneu prepararan al 2003 sobre la base de la realitat construïda al 2002.

- **Magi Boronat i Francesch**
President

Consell de Redacció

Magi Boronat, Enriqué Iriarte, Montse Boronat, Ferran López, Gabriel Ponce, Sonia Perelló, Jordi Amigó, Jordi

Arbós, Joaquim Prats, Carles Ponce, Cristina Sans, Conxita Xtrau

Col·laboradors: Joaquim Pabissa, Agrupació de Recerca i Estudis de Sant Feliu de Llobregat (ARÉS), Angels Perea, **Fotografies:** Jordi Amigó, Arxiv Històric Comarcal de les Terres de l'Ebre, Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat,

Secretaria General per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya, Contrabatx.

Disseny i compaginació: Arzeneu

Impressió: Cogisa, S. L.

Tramesa:

Servicios Urbanos de Correspondencia

Tirada: 1.000 exemplars

artista en el record

José Cuellar

José Cuéllar (1913-1998)

Fundador del Cercle de Belles Arts de la nostra ciutat, Cuéllar va ser una de les persones més apreciades del món artístic de Sant Feliu, tant per la qualitat i quantitat de la seva obra artística com pel seu caràcter afable i bondadós.

Durant els darrers anys, no va fallar mai a la seva cita amb una exposició anual a Can Ricart o a la sala de l'Ateneu, que sempre va tenir un important ressò ciutadà. La seva preocupació va ser sempre que la pintura estigués a l'abast de tothom i per aquest motiu posava preus assequibles als seus quadres.

José Cuéllar ens ha deixat

Carta publicada a El Butlletí del mes de juny de 1998.

El passat 19 d'abril va morir el pintor José Cuéllar. La seva imatge, caminant pels carrers de Sant Feliu, al costat de la seva dona, i fumant la pipa, se'ns havia fet familiar.

José Cuéllar va ser un dels artistes fundadors del Cercle de Belles Arts de Sant Feliu.

Entre nosaltres queda el record d'una persona senzilla, d'un gran sentit de l'humor i una mirada escodrinadora. Amb ell, sempre ens hi trobàvem bé. Era com si la seva presència ens omplís d'una energia tranquil·litzadora.

Des de fa temps, cada any, exposava a Sant Feliu i participava en el Saló de Primavera.

La seva producció pictòrica era molt abundant, però, sobretot, hem de destacar els seus paisatges de tardor fets amb pinzellades netes i uns colors plens de lirisme i nostàlgia.

● **Valentín Lozano**

President del Cercle de Belles Arts.

la gestió de l'aigua a Catalunya i el

Pla Hidrològic Nacional

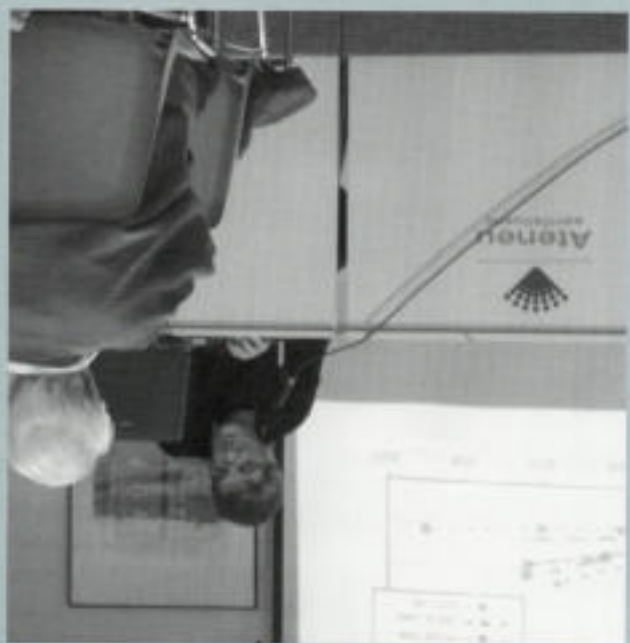
entrevista a Narcís Prat

El tema de la gestió de l'aigua ha estat en ple debat en els darrers mesos, tant als mitjans de comunicació com al carrer. La causa ha estat el Pla Hidrològic Nacional, les seves alternatives i totes les mobilitzacions contràries a aquest projecte. Al mes de novembre l'Ateneu i l'Agrupació de Recerca i Estudis de Sant Feliu s'han fet ressò i han organitzat una exposició d'imatges retrospectives de l'Ebre (organitzada per l'Arxiu Històric Comarcal de les Terres de l'Ebre) al voltant de la qual hem organitzat un Forum de Debat en el qual Narcís Prat, catedràtic d'Ecologia de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona ens ha exposat dades i argumentacions contra el Pla Hidrològic Nacional i a favor d'un nou model de gestió de l'aigua. Aquesta entrevista pretén ser un reflex de les idees exposades a aquest debat.

Avui dia tothom ha sentit a parlar del Pla Hidrològic Nacional, però quins són els motius reals per fer el transvasament de l'Ebre?

Penso que l'aigua de l'Ebre la volen per augmentar la població de la zona mediterrània en 1.000.000 de persones. Poden fer urbanitzacions, camps de golf (sobretot a la costa) i també volen tirar endavant els recs de la regió de Múrcia, ja que han fet molts nous camps en zones no permises per fer regadius, i que d'altra banda només es poden mantenir amb ma d'obra a la que paguen baixos salaris, com equatorians i marroquins en situació irregular. A llarg termini és un model insostenible.

En què consisteix exactament el transvasament de l'Ebre? Bàsicament en transvasar 185 Hm³/any a la zona de Barcelona i la resta fins a 1050 Hm³/any cap al sud: País Valencià, Múrcia i Almeria, que es troba a més de 700 km de l'Ebre i on el cost de l'aigua del transvasament és superior al

cost de l'aigua dessalada. A més, el transvasament vol garantir que hi hagi prou aigua per a una previsió de fer dotzenes d'embassaments al Pirineu aragones. Quina és la filosofia que hi ha darrere el pla hidrològic? El pla hidrològic es basa en la gestió de la demanda, que és el model del dèficit. Si s'avaluen les necessitats futures d'una conca sempre hi haurà molta demanda d'aigua. Això el converteix en un model obsolet, del segle XIX, de grans obres hidràuliques, sense tenir en compte les necessitats dels rius. Un model insostenible i caducat. Cap on cal anar és cap a la gestió racional dels recursos existents: estalvi d'aigua en les indústries, recuperació de l'aigua depurada, potabilització d'aquífers, disminució del runam salt, racionalització i eficiència en els consums tant domèstics com agrícoles (rec per degoteig, etc.). I que els rius tinguin una certa quantitat d'aigua i es pugui mantenir en un estat ecològic, que hi hagi vida.

A la pàgina anterior, Narcís Prat en el moment de la seva exposició al Fòrum de Debat. A aquesta pàgina tarja sobre l'exposició realitzada a l'Ateneu i una de les fotografies exposades, cedides per l'Anxiu Històric Comarcal de les Terres de l'Ebre

Exposició

“Visions retrospectives de l'Ebre (segle XIX- anys 20)”

Del 23 de novembre a l'1 de desembre de 2002
Aula de Cultura de l'Ateneu

Avarada del vapor Anita (Gerard Vergés, 1916)

Una part de l'aigua del transvasament aniria a parar a Barcelona, és cert que a la regió Metropolitana de Barcelona el consum d'aigua no creix?

Si, és veritat, des de l'any 1973 la quantitat d'aigua que es gasta a la zona de Barcelona és la mateixa. A la ciutat de Barcelona el consum ha disminuït, a la indústria també, però ha augmentat lleugerament a les ciutats dels voltants, bàsicament perquè s'han construït moltes cases unifamiliars amb jardí i piscina que tenen un consum d'aigua molt superior a les d'un pis a la ciutat.

Una de les alternatives al transvasament és aprofitar l'aigua del mar però, quin és el cost de l'aigua dessalada en relació amb l'aigua del transvasament?

El preu de l'aigua dessalada depèn molt de l'energia. Si el preu del petroli o el gas és baix, com passa actualment, el preu és inferior al del transvasament. A més, dependre de l'aigua dessalada fa més autònom un territori, que la que ve de centenars de quilòmetres de distància.

Com afectaran els projectes de regadiu previstos al pla hidrològic i al "pacto del agua" de l'Aragó el cabal del riu Ebre?

Si es fan els regadius previstos al pla de conca, l'efecte sobre el riu serà molt pitjor que el transvasament, ja que hi ha una previsió de consum de més de 3500 Hm³ que en l'actualitat. A més són sòls pobres i molt salins, cosa que faria que s'arrossegessin moltes sals que doblarien els nivells actuals de sal del riu, amb els perjudicis que això suposaria, si a més hi sumem la reducció del cabal.

Perquè l'Ebre porta actualment menys aigua que fa unes dècades?

Bàsicament pel consum d'aigua dels nous regadius de la conca: Canal Aragó - Catalunya, Monegros, etc. perquè hi ha més vegetació. Això té aspectes positius, com és la reducció de l'erosió, però contribueix a reduir el cabal del riu en uns 70.000.000 de litres/any que evapora la vegetació. També els científics que ho han estudiat diuen que per l'efecte del canvi climàtic (que ja es comença a

notar) hi ha una reducció de 70 Hm³/any, que és aproximadament un 2-3% del cabal del riu.

En definitiva per què creus que hem d'estar en contra dels transvasament i específicament del Pla Hidrològic Nacional?

El riu no s'ha d'interpretar com un canal que condueix aigua al mar, el riu és vida, un complex ecosistema que necessita de les seves crescudes i de les seves èpoques més seques, la riquesa d'un riu es medeix en funció de les característiques de la seva aigua i també en funció de la vida que conté, en funció dels éssers vius i organismes que hi podem trobar. Un exemple podria ser la falca salina, la intrusió d'aigua de mar al riu Ebre a causa del poc cabal que porta en el darrer tram per sota del nivell del mar. De falca salina n'hi ha hagut sempre, però antigament només existia a l'estiu, quan baixava poca aigua i el riu no podia arrossegar-la cap a mar. Ara hi ha falca uns 9 mesos a l'any i al no renovar-se l'oxigen de l'aigua, el riu està mort en els seus darrers 20 km.

● Joaquim Pahissa

Membre de l'Agrupació de Recerca i Estudis de Sant Feliu

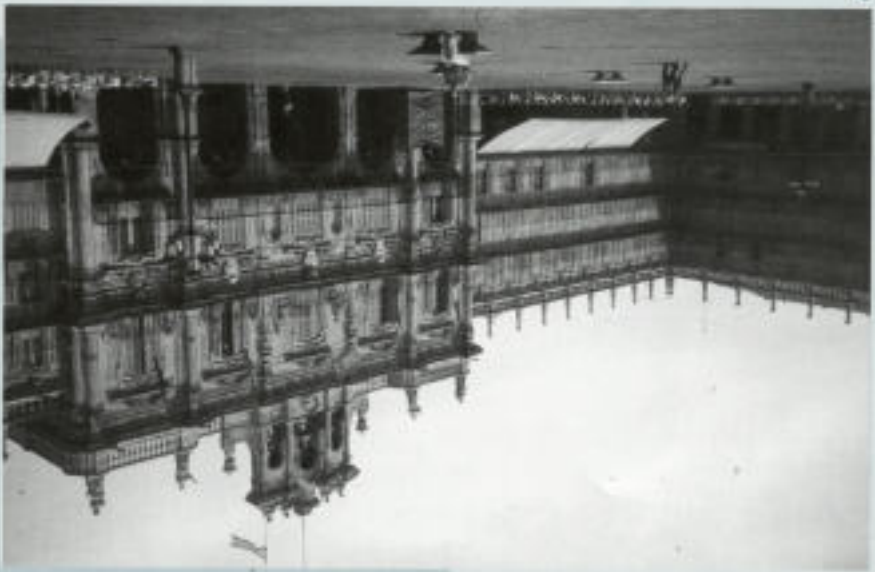

Papera de Salamanca: de que estem parlant

Quan les tropes de Franco van començar a avançar per Catalunya, a mitjans de l'any 1938, els serveis d'ocupació van iniciar una incursió i una tramesa de documents catalans cap a la retaguarda que va allargar-se fins poc després de finalitzar la guerra l'any 1939. Grups especials de recuperació de documents, enviaven cap a Salamanca, papers que contenien informacions que podien ser emprades per dur a terme, bàsicament, una repressió sobre les persones. A la ciutat castellana s'hi van aplegar documents de tot Espanya: de València, de Madrid, de l'Aragó, d'Andalusia, del País Basc, d'Asturies, d'Extremadura... A partir d'aquest "material" els funcionaris al servei de la Nueva España, van començar a realitzar un flux personal ordenat per cognom que té 3 milions de fitxes individuals, que es conserva a l'Archivo Histórico Nacional Sección Guerra Civil de Salamanca. Les fitxes són una documentació pròpia de l'Arxiu ja que van ser generades allà per organitzar la repressió i aquest material quedaria exclos d'un hipotètic retorn. Cada fitxa ens remet a un

document dels incursions, formant-se una "unitat" entre totes dues parts, i a la inversa, "unitat" que alguns esgüimeixen per oposar-se tècnicament al retorn. Per altra banda tampoc es cert que sigui l'Arxiu que conté tota la documentació de la guerra civil 1936-39, d'arxius amb papers d'aquest conflicte en l'entorn a Avila on es conserva la documentació més important de les unitats que van enfortir-se, a l'alcazar de Segòvia hi ha els historials militars dels oficials professionals, i a Guadalajara es guarden els fons de l'Inspección de Campos de Concentració que va començar a funcionar durant el conflicte.

L'any 1975 la documentació estava encara al seu primer emplaçament a l'antig col·legi de Sant Ambrosio a Salamanca, historiadors com Jona B. Culla van obtenir en aquell moment permís per fer les primeres consultes. L'any 1980 Antoni de Senillosa va presentar una proposició no de Llei al Congrés de Diputats de Madrid demanant el retorn que va ser defensada pel propi Manuel Fraga

Tribarne. l'actual president de la Xunta de Galicia. L'any 1982 un equip pagat per la conselleria de Cultura va separar la documentació de la Generalitat (507 lligats) i el 1993 va obtenir microfílm dels documents, microfílm que avui es poden consultar a l'Arxiu Nacional de Catalunya situat a Sant Cugat del Vallès. El març de 1995 un consell de ministres presidit per Felipe González va aprovar la proposta de retorn dels documents catalans presentada per la ministra socialista de Cultura Carmen Alborch. A partir d'aquí a Salamanca es va produir un moviment ciutadà contant a la devolució del patrimoni documental, i una manifestació a la Plaça Mayor on es van dir coses tan greus des del balcó de l'Ajuntament local va vigilar durant dies les portes de l'Archivo Histórico Nacional, situat al carrer Gibraltar, els papers no van sortir de l'Arxiu. El suport de Cifú a la investigadora de José M. Aznar va fer pensar a algú que els documents podien estar més a prop de casa, però la legislatura finalitzà sense que els

documents retornessin a Catalunya. El 22 de juliol d'aquest any el patronat de l'Archivo que presideix la ministra de cultura va resoldre que "no procede adoptar ninguna iniciativa en cuanto a una posible salida de documentos del Archivo...".

Mesos abans va crear-se a Catalunya una Comissió per la Dignitat que reuni 500 signatures d'intel·lectuals de tot el món que exigien el retorn d'aquest botí de guerra. Uns 200 membres d'aquesta comissió van anar a Salamanca el passat 15 d'octubre, reivindicant el retorn dels documents a banda d'exigir l'anul·lació de l'exposició "Propaganda en Guerra", inaugurada el passat mes de novembre; la mostra conté documents i cartells de l'Archivo i està inclosa dins dels actes de la capitalitat europea de la cultura que aquest any es fan a Salamanca.

Una de les dificultats tècniques pot estar en determinar si tots els lligalls inclosos en l'inventari del 1982 corresponen en exclusiva a la Generalitat. Que un paper estigui escrit en un ofici amb el segell d'alguna conselleria del govern català no vol dir que li pertanyi, ja que pot haver-se enviat a algun partit polític, a algun Ajuntament, o a alguna entitat i que amb els trasllats s'hagi traspaperat, això també hi cap.

A l'època de la tecnologia hi ha solucions que permetrien el dret legítim dels propietaris a la devolució dels documents, el dret d'accés dels investigadors als papers i els possibles "drets" de qui els ha custodiat fins ara (és de justícia recordar que partits polítics, unitats de l'exèrcit, institucions i particulars van destruir per por molts documents durant la retirada i la postguerra).

No seria gens difícil, amb una dotació adequada de personal, realitzar còpies facsimil dels documents existents als lligalls de Salamanca, situar-les en el lloc on

papers de Salamanca

papers catalans, papers de la dignitat,
salamanca blood papers, papers per la
memòria, papers per la llibertat, papers
per la justícia, papers tacats de sang!

Comissió de la Dignitat

hi ha els originals i trametre els papers autèntics als propietaris legals que ho sol·licitin: Generalitat de Catalunya, Govern Base, ajuntaments, partits polítics, centrals sindicals, entitats, etc. Els investigadors que acudeixen de forma presencial, o bé s'hi adrecen per correu no en sortirien perjudicats. A l'Archivo s'hi adrecen dos tipus d'usuaris: En primer lloc historiadors que estan interessats en la informació històrica, que no en la composició del paper de tots aquests documents; i en segon lloc persones que demanen informació d'algun familiar per aconseguir pensions, ajuts puntuals de l'administració, o satisfer la simple curiositat familiar. A ningú se li pot escapar doncs, que la tan idealitzada unitat de l'arxiu no es posaria en perill pel retorn gradual i paulatiu d'aquests originals. I que l'arxiu no deixaria d'existir perquè un parell de milers de lligalls retornessin al lloc d'on n'haurien d'haver sortit mai.

Pel que pugui passar, el Ministerio de Cultura fa anys que consigna als pressupostos de l'Estat dotacions pressupostàries importants que han permès fins ara: millorar les instal·lacions de la seu de l'Archivo al carrer Gibraltar, adquirir importants col·leccions fotogràfiques del període de la guerra civil o signar convenis amb universitats estrangeres per realitzar l'enregistrament i transcripció de testimonis d'exiliats que van viure la guerra civil. L'arxiu de Salamanca segueix creixent.

● Jordi Amigó

Membre de l'Agrupació de Recerca i Estudis de Sant Feliu (ARES)

- 1.- L'autor de l'article a la porta de l'Archivo festiu de 1999, quan aquest estava en obres per millora de les instal·lacions.
- 2.- La Plaza Mayor de Salamanca va acollir la gran manifestació del 30 de març de 1995, quan des del balcó de l'Ajuntament Gonzalo Torrente Ballester defensa el dret de conquesta.
- 3.- Engarxina editada l'octubre d'aquest any per la Comissió de la Dignitat.
- 4.- Circulars com aquesta, rebuda per l'Ajuntament de Corbera de Llobregat reclamant documentació, ja eren rebudes el febrer de l'any 1939, pocs dies després de l'ocupació de Barcelona (Arxiu Històric Comarcal del Baix Llobregat. Fons Municipal de Corbera de Llobregat).

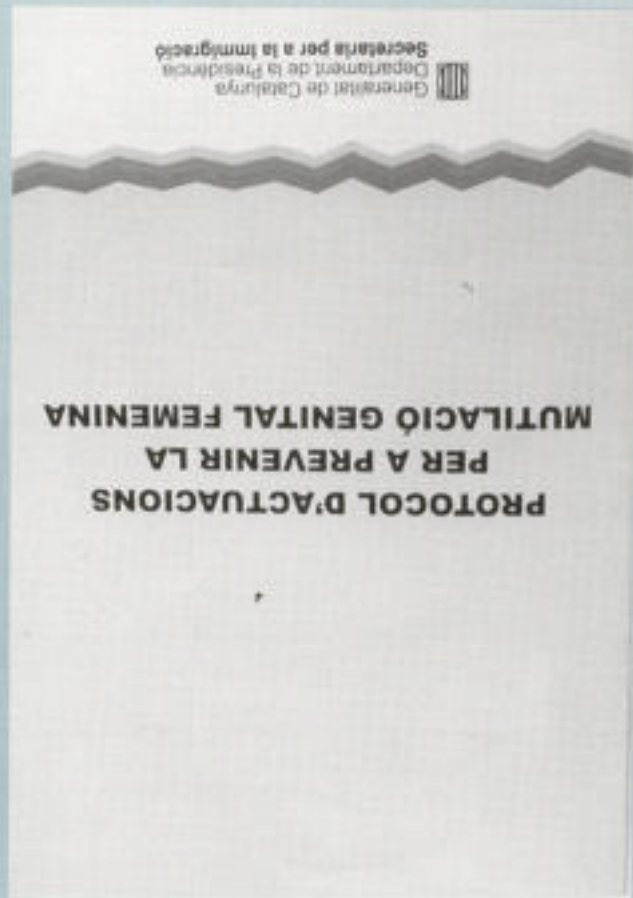

la immigració a Catalunya

Ja des de la prehistòria l'home ha buscat el millor assentament per al seu desenvolupament fent us de l'instint de supervivència. Un instint que encara portem amagat en la nostra consciència com a llegat de la nostra història més ancestral.

És ben cert que la supervivència, entesa com a millora de les condicions de vida de les persones, ha impulsat, des de sempre, moviments migratoris. La immigració sempre respon a la necessitat de buscar una nova oportunitat, respon a estímuls com la guerra, la pobresa, la manca de llibertat individual, etc. Les persones que emigren s'enfronten a l'aventura de buscar recursos de millora en una nova comunitat, deixant entre la seva família, els seus costums, les seves arrels...

D'altra banda perquè un país sigui receptor d'immigració cal que es donin unes circumstàncies favorables, ha d'existir una demanda de treball, a la qual sigui relativament fàcil accedir. En conclusió, la immigració és una realitat que no és nova, que s'ha anat succeint arreu del món al llarg de tots els temps. Hi ha països, com per exemple Estats Units que nasquen de la immigració, i que avui dia continuen sent-ne importants receptors.

Catalunya, no ha estat aliena als moviments migratoris, les influències culturals dels quals han contribuït a la formació de la nostra identitat com a país des de temps immemoriais, ja a l'edat antiga recollirem influències dels grecs, els romans i els fenicis, entre d'altres. Bon exemple de les diferents migracions que ha acollit el nostre país és la gran onada d'occitans (francesos) que van venir durant el segle XVI i que arribaren fins al 20% del total de la població catalana. Ramon Abadal, va escriure: "La immigració pagesa francesa, facilitant al país mossos, parcers i masovers, ha permès al llarg del segle XVI engregar i consolidar l'estructura típica de Catalunya...". També Gaspar Sala va escriure l'any 1640 al paper *Secrets Públics*: "Catalunya és mare d'estrangers, on no hi ha ciutat, vila o poble en Catalunya a on no hi haja hagut per centenars d'anys, molts francesos casats i fadrins". Referències històriques sobre el fet migratori a Catalunya n'hi ha moltes d'altres, i no ens són desconegudes ja que les

Salvador Obiols, Secretari General per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya, autor de l'article.

de l'Estat que tingueren lloc durant els anys 50, 60 i 70. Són una realitat que forma part, avui, de les vivències de moltes persones properes a nosaltres.

El nostre país sempre ha estat terra d'acollida, ha apostat clarament per la integració, entesa no com un procés d'assimilació, sinó com un procés de respecte mutu, que ha d'enriquir la identitat catalana i fomentar el sentiment de pertinença a una sola comunitat.

Fins fa ben pocs anys, la presència d'estrangers a Catalunya era petita, es centrava en col·lectius molt concrets i prou coneguts de tothom, com el format pels subsaharians que s'instal·laven al Maresme, o els marroquins que s'instal·laven al Baix Llobregat i al Vallès Occidental. Un col·lectiu que representava llavors l'1% de la població del país. Persones, totes elles, que fa més de vint anys que viuen i treballen a Catalunya, i que es troben integrats en el teixit social.

És a partir dels últims anys que el nombre

d'immigrants que arriba a Catalunya, creix de manera considerable, fins a esdevenir, segons xifres oficials, gaire bé el 5% del total de la població catalana, però a ningú se li escapa que aquesta xifra correspon als que es troben en situació regular al nostre país, i que n'hi ha molts d'altres, que per raons òbvies són molt difícils de quantificar, que també hi són, que es troben en situació irregular i que podríem estimar en, més o menys, unes 100.000 persones.

Totes aquestes persones formen el que avui anomenem "la nova immigració", perquè aquest fenomen, tot i que a Europa ja fa temps que es produeix, és relativament nou a casa nostra. Aquestes persones que arriben al nostre país són de procedències i cultures diferents, el que genera una gran diversitat cultural, no únicament respecte a la nostra cultura, sinó també respecte a la que tenen els mateixos immigrants.

Aquesta diversitat pot generar, en un

primer moment, un sentiment en moltes persones de por cap allò que no coneixen, de por sobre la influència que poden tenir aquestes cultures sobre la nostra. Una por que crec, sincerament, que tots hem de començar a perdre perquè, com ens demostra la història, els països, les persones, no estem exempts d'influències culturals, que no tenen per què anul·lar la nostra, sinó que han de contribuir al seu enriquiment. Cal entendre doncs, els fenòmens migratoris com una part també de l'evolució del món. Un món en procés de canvi constant, abocat cap a la globalització, dotat d'una tecnologia que avança a una velocitat vertiginosa, que fa que les distàncies més llunyanes siguin properes, que la informació sigui de fàcil accés i arribi a tot arreu. Un món però, també, amb grans diferències, sovint injustes, que impulsa moltes persones a millorar. Un món també que s'aboca cap a la globalització de les persones.

A mida que aquesta nova immigració anava creixent al nostre país, el Govern de Catalunya va iniciar un seguit de programes adreçats a l'atenció bàsica i a la integració d'aquestes persones que constituïren el primer Pla Interdepartamental d'Immigració. Atesa la importància que anava adquirint el fet migratori a casa nostra i la implicació requerida de gairebé tots els Departaments de la Generalitat, el Govern crea la Secretaria per a la Immigració amb

l'encarrec d'elaborar conjuntament amb els Departaments de la Generalitat el segon Pla Interdepartamental d'Immigració (comprèn l'actuació del govern en matèria d'immigració per als exercicis compresos entre el 2001 i el 2004) i de tenir cura de la coordinació i seguiment del mateix, a més d'altres funcions específiques, no menys importants, com pot ser l'assessorament al President i el Conseller en Cap, respecte a tot allò relacionat amb l'àmbit de la immigració.

En aquest sentit les actuacions específiques de la Generalitat vers la immigració, que es recullen en el Pla Interdepartamental es concreten en un total de 133 programes que podrem englobar en 15 eixos temàtics: desenvolupament, coneixement del fet migratori, escola, esport i lleure, formació d'adults, formació de professionals, gènere, habitatge, incorporació al mercat laboral, llengua i identitat catalanes, menors desamparats, participació ciutadana, salut i qualitat de vida i sensibilització.

Totes aquestes actuacions s'emmarquen en una política que, a l'empara dels drets humans, garanteixi l'exercici dels drets i els deures, que fonamenten la nostra societat democràtica. Explicar a totes les persones que han vingut al nostre país buscant aquesta oportunitat, quins són els seus drets i quins són també els seus deures és el primer pas perquè hi hagi respecte i bona convivència. I això es recull a la guia d'acollida "Connecta amb Catalunya" -la primera d'aquestes característiques de l'Estat Espanyol i la tercera d'Europa- editada per la Secretaria per a la Immigració, dins el Pla d'Acollida que s'adreça als nous immigrants.

Cal doncs, explicar a tots els immigrants que tenen dret a treballar, a la salut, a l'escola, a l'habitatge, etc., en condicions iguals que els ciutadans a Catalunya, però que també tenen els mateixos deures, com pagar impostos, o, i això és molt important, ser-hi legalment.

Cal doncs una regulació, un control del fluxos d'entrada, per garantir la bona convivència, i com a mesura per a evitar els abusos que moltes d'aquestes persones pateixen i que contribueixen a l'augment de les bosses de pobresa i la marginació.

Cal també explicar que hi ha d'haver un respecte cap a la diversitat cultural, sempre que aquesta no entri en conflicte amb les lleis que regixen la nostra societat; en aquest àmbit cal fer accions concretes, com ha estat, per exemple, l'elaboració del protocol per a prevenir la mutillació genital femenina, mitjançant el qual, aquest estiu s'han pogut evitar dos casos d'ablició.

En definitiva, des del Govern de Catalunya, com esmentava abans, hem fet una clara aposta per a la integració, i les polítiques que porta a terme són un referent ja per alguns països europeus. La integració requereix una voluntat en dues direccions, la d'integrar-se a la societat catalana, i la de conèixer i respectar la seva cultura i la seva llengua, i la de voler integrar respectant alhora la realitat de les persones immigrants.

En el camí de la integració la societat catalana hi ha tingut sempre un paper rellevant. El teixit associatiu ha treballat sempre a través de la promoció cultural, esportiva, de l'àmbit veïnal etc., pel diàleg, per l'entesa, que el fa una bona eina per a la integració. Sense el treball de moltes entitats i agents socials fer política d'integració seria molt difícil.

Aquest Ateneu és un bon exemple de bona feina. D'una llarga història de promoció de la cultura, però també de reflectir cap a la societat, en aquest cas de Sant Feliu, l'esperit d'entesa i de diàleg, des del sentiment d'ajut mutu que regl la seva creació.

Per això és important continuar treballant, cadascú des del seu àmbit, per a créixer com a ciutat, com a país, sempre des de l'esperit de sumar, perquè només així farem front amb èxit el repte que planteja la nova immigració.

● Salvador Obiols i Gras

Secretari General per a la Immigració
Departament de la Presidència

ciutat en congrés

entrevista

Óscar Rebollo

Al llarg del 2002, any del mil·lenari, Sant Feliu, o almenys una part de la seva ciutadania, ha estat immers en un procés participatiu que ha de donar una idea de la ciutat que els santfeliuencs i santfeliuencques volen per al 2010: Sant Feliu, Ciutat en congrés. Aquest procés ha estat conduït per un equip del Departament de Participació Ciutadana i Desenvolupament Sostenible de la Universitat Autònoma de Barcelona dirigit per l'Óscar Rebollo. L'Óscar Rebollo porta anys treballant sobre metodologies participatives i de millora democràtica i podríem dir que avui dia és un dels experts en el tema del nostre país. L'experiència de l'Óscar Rebollo no és exclusivament teòrica i acadèmica; ha treballat implementant en el terreny local les metodologies sobre les quals ha investigat, com a responsable als processos d'Esparreguera o Sabadell, com a un ciutadà més al Pla Comunitari de Trinitat Nova.

Aprofitem una de les seves visites a l'Ateneu, un dels espais on més presència ha tingut Ciutat en congrés, per mantenir una conversa sobre democràcia, participació i Sant Feliu, de la qual aquesta entrevista pretén ser un retall sintètic de les idees expressades.

Comencem definint el terme 'participació'.

El terme 'participació' té múltiples acepcions, des de col·loquials a acadèmiques. Un polític, per exemple, relacionaria la participació amb el funcionament de l'estat i de l'administració, es preocuparia en com els ciutadans poden participar en la presa de decisions de l'administració. La meua visió té un caire més sociològic; entenc la participació com un procés associat a un projecte, una manera de fer pedagogia social, de crear cohesió comunitària, no crec necessari l'estat per participar. En definitiva podríem trobar aquests dos grans corrents, un que treballa per trobar les fórmules que permetin als ciutadans participar activament en la presa de decisions polítiques i un altre que estudia de quina manera els ciutadans directament es poden organitzar per a la construcció de la societat, per a la seva transformació.

Ara, això sí, aquest és un debat que no es pot frivoltzar, no es pot permetre que sota l'etiqueta de 'participació' es deslegitimi la

democràcia representativa actual, o que un president d'una associació de veïns que ocupa el càrrec des de fa 30 anys i que ha estat votat per quinze persones es cregui amb major representativitat que un alcalde escollit democràticament en unes eleccions que es celebren cada quatre anys.

Està de moda la participació?

Més aviat hi ha dues qüestions que ens porten a l'aparició des de diversos fronts dels debats sobre la participació. Per una banda hi ha un discurs sobre la crisi democràtica, sobre la deslegitimitat de la política, una crisi de cohesió social i comunitària que porta cap a la participació, entesa com un element estratègic que ha d'enfortir el sistema democràtic, dotar-lo de major legitimitat i garantir una certa cohesió social. Per una altra banda hi ha una profunda reflexió a tota Europa que a partir d'aquesta crisi de la política i emmirallant-se en fórmules democràtiques

innovadores de l'Amèrica Llatina preten la construcció d'una nova democràcia, més directa. A aquest nivell es produeixen reflexions metodològiques, acadèmiques i polítiques, amb serietat i rigor. Per tant, encara que si que pot ser vertat que des de certs àmbits s'utilitzi la terminologia o es prengui la participació sense saber massa ben bé en què consisteix i hi hagi aquesta imatge que la participació està de moda, jo evitaria parlar en aquests termes ja que al darrere hi ha un llarg i rigoros treball.

En el cas de Sant Feliu, l'Ajuntament ha encarregat a l'equip que tu coordines la direcció metodològica d'un procés participatiu que ha rebut el nom de Ciutat en Congrés, en què consisteix aquest procés?

Nosaltres coordinem la implantació de processos participatius locals, per poder fer la nostra feina necessitem una enclàrec concret, amb uns objectius concrets. Diferents objectius impliquen diferents metodologies. En el cas de Sant Feliu la petició consisteix en propostes prioritzades sobre el Sant Feliu que els seus ciutadans volen per al 2010, el que podem definir com un pla estratègic. Amb aquest objectiu apliquem la metodologia EAS. Per altres projectes amb altres objectius com la cohesió territorial proposaríem l'aplicació d'un pla comunitari, per a la presa de

decisions, un consell ciutadà, etc. En una primera fase de diagnòstic hem intentat a través d'entrevistes concretes i reunions i tallers elaborar un document que s'aproximi a la situació real en l'actualitat de la ciutat en els seus diferents àmbits, detectant els seus punts forts i debilitats. Aquest document ha estat presentat i és a dispositiu de tothom per ser consultat. Ara fa poc hem obert una nova fase en la qual aquelles persones que vulguin poder fer propostes sobre diferents qüestions, presentant-les en tallers o virtualment a través d'internet. Després, aquestes propostes hauran de ser prioritzades per a l'elaboració del document de conclusions final.

Com treballen l'obtenció de les propostes i com garanteu el seu interès?

La recerca no té com a objectiu la creació d'unes propostes predissenyades i perquè siguin valorades i presentar finalment les assumides per una majoria, això tindria més a veure amb el sistema democràtic representatiu, que ja té el

seu paper i que utilitzem per escollir l'alcalde o el president de la Generalitat. El resultat dependrà de les persones que hi participin i aquestes no tenen per què correspondre proporcionalment a la representativitat de cada col·lectiu; no ens interessa que l'opinió de la majoria sigui la majoritàriament representada, ens interessa que totes les propostes dels diferents col·lectius (especialment els minoritaris) siguin presents en els tallers. Així el final del procés tampoc serà l'opinió d'una majoria sinó un projecte construït amb base participativa; els governants hauran de decidir després quin interès tenen per a ells les propostes que tinguin a veure amb decisions que han de prendre ells. La mateixa societat civil serà responsable d'aquelles conclusions que l'afectin directament.

Com es prioritzen les propostes una vegada obtingudes?

Volem fugir del discurs de majories, volem crear consenus. Amb aquesta finalitat apliquem la metodologia EAS. Les propostes es presenten en tallers, els assistents es divideixen en grups, cada grup presenta un conjunt de cinc propostes i

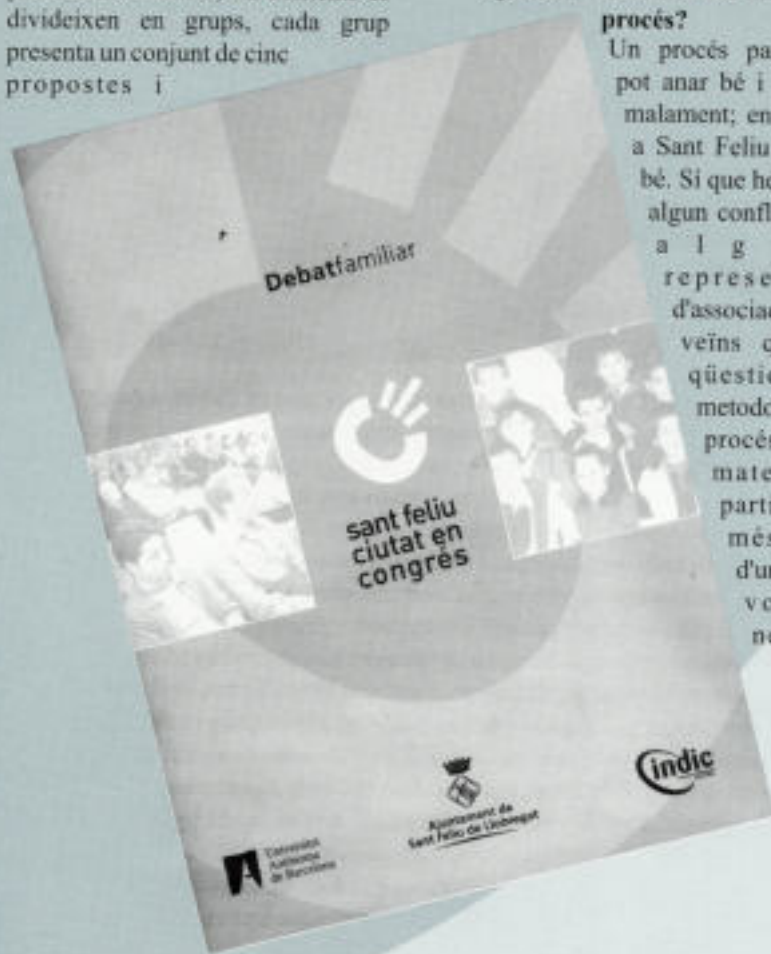
disposa de cinc vots per valorar el total de propostes, però l'aplicació d'aquests vots té unes restriccions, la més important consisteix en que el grup no pot votar les seves propostes. D'aquesta manera els grups a l'hora de fer propostes han de buscar opcions que pensin que satisfan a una majoria i no només a ells mateixos. El resultat és un llistat prioritzat de propostes.

Quina valoració feu fins ara del procés?

Un procés participatiu pot anar bé i pot anar malament; en general, a Sant Feliu va prou bé. Si que hem tingut algun conflicte amb alguns representants d'associacions de veïns que han qüestionat la metodologia i el procés en sí mateix. La participació més enllà d'una mera voluntat necessita

una via, un canal per a la seva vehiculació, una tècnica. Diferents objectius a assolir amb el procés participatiu marcaran també diferents tècniques. Sobre aquestes tècniques, aquestes metodologies s'ha fonamentat bàsicament el meu treball als darrers sis anys, el meu i el de molts altres investigadors arreu d'Europa. Al final hem arribat a unes conclusions, que no són ni improvisades ni banals, i sense voler semblar prepotent, jo no m'atreveria a dir-li a un enginyer com ha de dissenyar un pont, no crec que aquestes conclusions es puguin qüestionar amb lleugeresa. Evidentment que en el procés participatiu es poden acceptar opinions contra la metodologia implementada, sempre i quan estiguin raonades i presentin alternatives, en cas contrari és molt difícil avançar en el procés. I de fet tota persona té sempre el dret a no participar en un procés determinat; és també una manera de participar, això sí, permetent participar a les persones que ho vulguin fer.

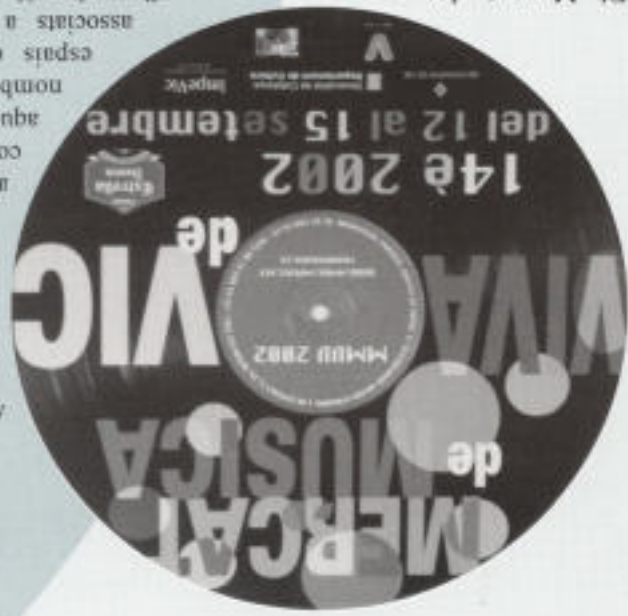
● Ferran López

petita crònica del

Mercat de Música Viva

de Vic

Aquesta voluntat no ha quedat en mera intenció. En la preparació del Mercat i en el seu desenvolupament s'han pogut observar accions i decisions concretes que apunten aquesta línia: s'ha reduït el nombre de concerts, els espais estaven relativament associats a tipus de propostes, l'organització física del recinte finalment propietària la circulació i alguns grups dels programes disposaven d'estands gratuïts. No hem pogut veure propostes programades simplement per omplir la Plaça Major (tot i que enmig del desenvolupament del MMVV semblava ja servida la polèmica entre Mercat i Consellera de Cultura de la Generalitat per

El Mercat de Música Viva de Vic d'aquest any ha estrenat director, Jordi Turiós, periodista musical i responsable en anys anteriors d'altres festivals com el FIMPT de Vilanova o el Blues & Rhythms de Badalona. Jordi Turiós ha volgut des de bon principi remarcar el caràcter de "mercat" d'aquest gran esdeveniment musical del nostre país.

Aquesta voluntat no ha quedat en mera intenció. En la preparació del Mercat i en el seu desenvolupament s'han pogut observar accions i decisions concretes que apunten aquesta línia: s'ha reduït el nombre de concerts, els espais estaven relativament associats a tipus de propostes, l'organització física del recinte finalment propietària la circulació i alguns grups dels programes disposaven d'estands gratuïts. No hem pogut veure propostes programades simplement per omplir la Plaça Major (tot i que enmig del desenvolupament del MMVV semblava ja servida la polèmica entre Mercat i Consellera de Cultura de la Generalitat per

El Mercat de Música Viva de Vic d'aquest any ha estrenat director, Jordi Turiós, periodista musical i responsable en anys anteriors d'altres festivals com el FIMPT de Vilanova o el Blues & Rhythms de Badalona. Jordi Turiós ha volgut des de bon principi remarcar el caràcter de "mercat" d'aquest gran esdeveniment musical del nostre país.

El Mercat de Música Viva de Vic d'aquest any ha estrenat director, Jordi Turiós, periodista musical i responsable en anys anteriors d'altres festivals com el FIMPT de Vilanova o el Blues & Rhythms de Badalona. Jordi Turiós ha volgut des de bon principi remarcar el caràcter de "mercat" d'aquest gran esdeveniment musical del nostre país.

Aquesta voluntat no ha quedat en mera intenció. En la preparació del Mercat i en el seu desenvolupament s'han pogut observar accions i decisions concretes que apunten aquesta línia: s'ha reduït el nombre de concerts, els espais estaven relativament associats a tipus de propostes, l'organització física del recinte finalment propietària la circulació i alguns grups dels programes disposaven d'estands gratuïts. No hem pogut veure propostes programades simplement per omplir la Plaça Major (tot i que enmig del desenvolupament del MMVV semblava ja servida la polèmica entre Mercat i Consellera de Cultura de la Generalitat per

migdia i primera hora de la tarda el recinte firal, autèntic centre neuràlgic del Mercat, bull. Des de les 10 del matí presents al nostre estand, coneixent altres programadors, altres músics, altres institucions, enfortint les relacions amb els ja coneguts, i bevent molt de cafè. A la tarda, ronda de concerts, alguns per devoció altres per "obligació", bàsicament propostes de cantautors i de fusió i alguna proposta del circuit independent. Al vespre a la Jazz Cava, des de les 22h fins a les 4 h de la matinada, en aquest cas sempre jazz. Algunes de les propostes que hem pogut gaudir estan fora del nostre abast, per format, per pressupost, altres segurament figuraran al programa de ContraBaix 2003.

En definitiva, ha estat la presentació pública de ContraBaix al sector musical de Catalunya, fet necessari per assolir uns dels objectius de ContraBaix 2002, el reconeixement i la interrelació amb el sector musical català. Així mantenim amb mitjans, institucions i músics una interrelació cada vegada més productiva.

ContraBaix va néixer ara fa dos anys i després de mesos de reflexió i estudi, des del principi vam creure en la necessitat d'un període de tres anys per valorar els resultats i que tot projecte cultural havia de treballar en tres línies complementàries: difusió (el cicle de concerts), producció (algun dia serà amb músics de Sant Feliu, però per ara ja hem començat amb un dels millors quartets de jazz possibles a Catalunya i aviat presentarem una nova

idea/producció) i formació (la línia que uneix les dues anteriors i que esperem encetar al gener). Així doncs ens apropem al moment de fer balanç de la feina feta i veure si realment ens hem apropat als nostres objectius, dos en són els principals: crear circuit i crear públic.

I amb tot això, com va anar el Quartet ContraBaix? La veritat és que en certa manera era una incògnita. Per fi arribava a un dels pocs temples del jazz a Catalunya, per fi el "nostre quartet" seria jutjat per companys programadors de jazz que porten en camí més de vint anys. Fins a aquell dia només s'havia pogut veure a l'Ateneu i a Sant Adrià del Besòs i per nosaltres la qualitat musical de la proposta era extraordinària, el nivell tècnic dels quatre músics permet una total confiança de cada solista en el grup i arriscar, anar més enllà, la seva creativitat, la seva intensitat i expressivitat a l'escenari no redueixen la delicadesa, tot això dona un resultat amb un repertori divers que alterna creacions pròpies i clàssiques, frenètiques i suaus... Però nosaltres podiem ser objectius? Calia passar per l'examen i la nota va ser d'excel·lent, val a dir que aquest concert ha estat el millor dels tres.

Ara comença una nova part d'aquesta feina de producció, també nova i per nosaltres possiblement menys engrasadora, hem d'ajudar

aquesta formació a circular. El jazz català (actualment en un estat de gràcia que comença a ser reconegut fora de les nostres fronteres) es mereix aquesta proposta. Amb una gravació promocional realitzada a l'agost busquem espais on presentar el quartet, objectiu que a falta d'un circuit estructurat és força complicat.

No obstant això, una cosa és segura, al 2003 a Sant Feliu tomarem a sentir el Quartet ContraBaix (i també a Torroella de Montgri, a Tortosa, a Vilanova,... o al Blue Note... per què no?)

● **Ferran López**
Amics de la Música de l'Ateneu

Ajuntament de
Sant Feliu de Llobregat

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica

Amb la col·laboració de:

Ateneu
Santfeliuenc

Vidal i Ribas, 23-25
08980 Sant Feliu de Llobregat
tel. 93 685 32 42 fax 93 632 72 19
a/e: ateneustf@suport.org
www.ateneu.santfeliu.net

Edita:

Menú diari Dinars casolans

Bar Ateneu

C. Vidal i Ribas, 23 - 08980 Sant Feliu de Llobregat - T. 93 666 88 03

**100 botigues
al teu servei**

Adrogueria Boronat, s.l.

PINTURES
ARTICLES DE NETEJA
PAPERS PINTATS
PERFUMERIA
BELLES ARTS
COLORS A LA CARTA

Laureà Miró, 290-292 i Falguera, 87
Tel. i fax 93 666 12 81
08980 Sant Feliu de Llobregat

Amb l'esponsorització de: